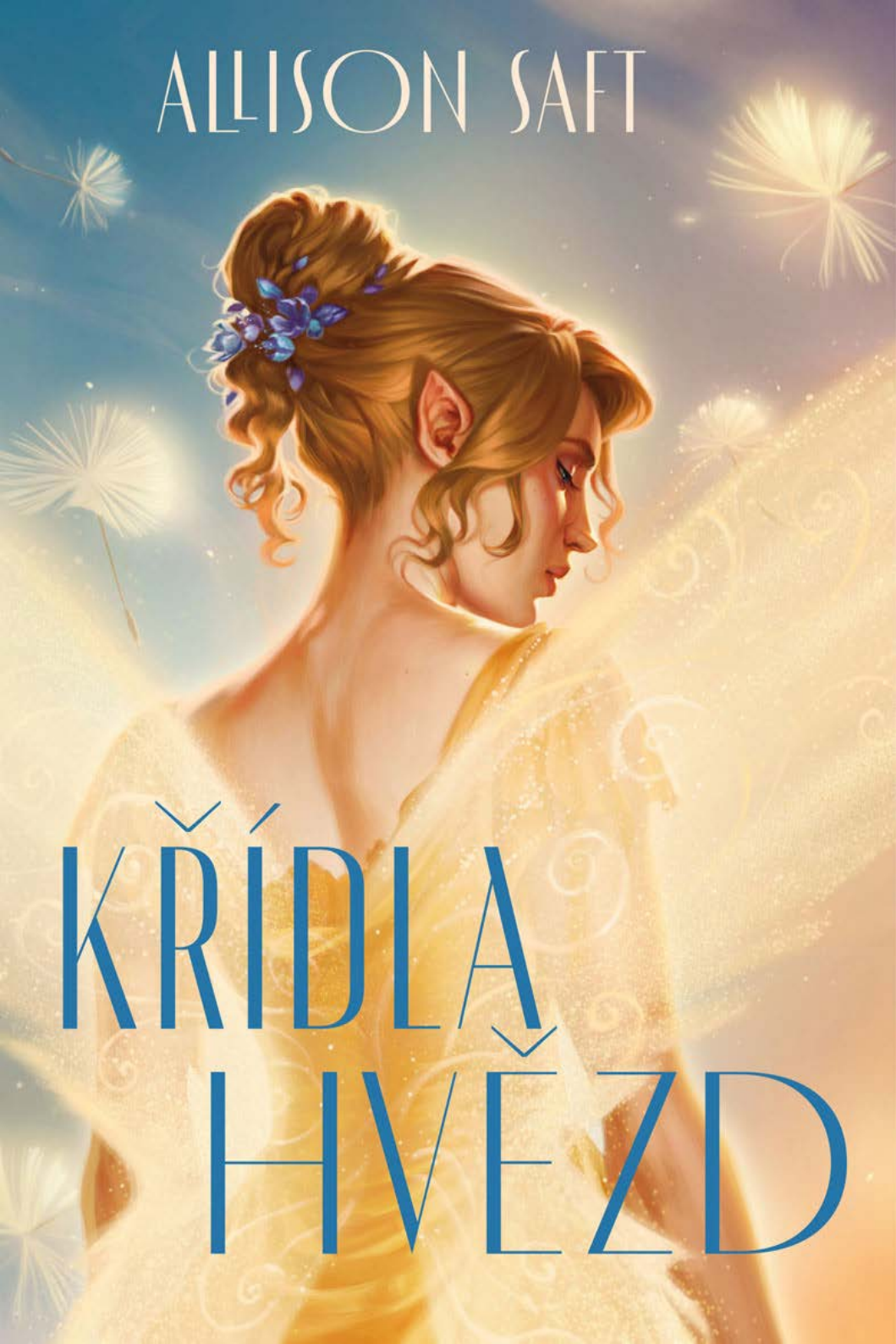

ALLISON SAFT

KŘÍDLA
HVĚZD

Křídla hvězd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.alicanto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alicanto

Allison Saft

Křídla hvězd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Copyright © 2026 Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.
No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by
any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording,
or by any information storage and retrieval system, without written
permission from the publisher.
First Hardcover Edition, February 2025
Designed by Gegham Vardanyan.

KŘÍDLA HVĚZD

KŘÍDLA HVĚZD

ALLISON SAFT

Alicanto

Věnováno těm, kdo vidí svět takový, jaký by mohl být:
jasnější a plný kouzel.

Existují věci skryté zrakům všech, kromě těch, kdo vědí, kam se dívat. Pokud hledíte z okna za brzkého ranního úsvitu, kdy celý svět ještě spí, možná si všimnete prstence světla, který se mihotá mezi probouzejícími se listy, které pozdní léto začíná zbarvovat dočervena. Ve vzduchu možná zahlédnete sotva znatelné zlatavé stuhy, třpytící se nad hyacinty, jež si hledají cestu k životu půdou probuzenou jarním sluncem. A pokud jste opravdu všímaví, budete nejspíš obdivovat stopy neviditelného dlátka, které vytváří křišťálovou krajku každé sněhové vločky. Takových jedinců je bohužel málo. A tak jen málo lidí někdy zažije skutečný zázrak. Jen málo lidí ví, že i ty nejobyčejnější věci – blednutí měsíce, vzdouávající se příliv, šťastné znovuoobjevení ztracené věci pod kuchyňským stolem – jsou dílo kouzel.

A že to všechno je samozřejmě práce nevíl.

Zařídí vystřídání ročních období během jediné noci a v tichosti se vrátí domů. Povídá se, že když se vznesete, minete druhou hvězdu napravo a poletíte rovně až do rána, dostanete se tam také: do královny říše zvané Hvězdná roklinka. Při pohledu shora se Hvězdná roklinka jeví jako koláč rozkrojený na čtyři pořádné díly. V samotném jeho srdci stojí Strom obrození, zářící zlatým jasmem jako svíce v temnotě. Směrem na východ se rozkládá Jarní údolí, ve kterém květiny nikdy nepřestávají kvést. Jižně se nachází Letní mýtiny, kde jsou dny natažené a malátné jako dřímající kočka. A když se vydáte na západ, najdete Podzimní les, chladný a svěží a rozzářený záplavou barev.

A nakonec, severním směrem, se rozkládá Zimoles.

Obyvatelé hřejivých období dělají vše proto, aby Zimoles vytěsnili ze své mysli. Když jej ale letmo zahlédnou za rozlehlým stínem hory, neubrání se myšlenkám na jeho strašidelně holé stromy nebo rampouchy, které se v měsíčním světle lesknou jako obnažené tesáky, nebo na bytosti, jež na tom šedivém, mrtvolně tichém místě přebývají. Podle názoru víl hřejivých období je nejlepší ponechat zimní víly jejich zasněžené samoty. O své záležitosti se už celá stáletí starají samy. Zima je tam navíc tak drsná a krutá, že by křídla hřejivých víl okamžitě zmrzla a roztříštila se. Překročení hranice Zimolesa nikdy nepřineslo nic dobrého.

Pravdou je, že většina jejich obav jsou nepodložené pověry. Avšak aniž by o tom někdo v hřejivých obdobích věděl, v Zimolese skutečně přebývají temné síly. Je tam místo, kde se všechny stromy ohýbají vzad, jako by se odvracely od zamrzlého jezera, které se pod

jejich stínem rozprostírá. I samotný vzduch je tam těžký a nezdravý jako horečnatý pot. Tohle místo nikdo nenavštěvuje. Nikdo, kdo má zdravý rozum. Kromě Strážce Zimolesa.

Pokud jste ale dostatečně odvážní nebo ještě víc hloupí, můžete na led vkročit. Pod ledem byste ale marně hledali vodu – místo ní tam vládne hluboká, pohybující se temnota. I kdybyste jen na vteřinku dokázali snést hrůzu, kterou vzbuzuje, nebyli byste schopni v ní nic rozeznat. Stíny na sebe jen zřídka vezmou rozeznatelnou podobu. Tu se mihne zub. Tam oko nebo pařát.

Ne, jen málokdo by chtěl někdy zažít takový děs. Ale kdybyste se nějakou podivnou shodou okolností vydali dolů k jezeru jedné chladné, bezměsíčné noci – tak jako Strážce Zimolesa –, spatřili byste to, co on: klikatou prasklinu, která se během okamžiku vytvořila na povrchu ledové plochy. Možná byste zaslechli tříštivý zvuk, při němž se z větví stromů začal snášet sníh. Nejspíš byste cítili, jak se samotný les třese očekáváním něčeho zlého.

Pak se z praskliny v ledu vynořilo něco, co vypadalo jako kouř, jako proužek sotva znatelného stínu. Zavířilo to a splynulo do tvaru, který předurčila noční můra, jež to zrodila. Ve tmě to takřka nebylo vidět, ale zanechávalo to za sebou těžké stopy, které mířily ke břehu. Pak se to temné něco, poháněné hrozivým prastarým instinktem, pomalu sunulo k hranicím hřejivých období.

Odpoledne bylo jako stvořené ke snění za bílého dne: vzduch prozracený sluncem a vílím prachem, louka ozvučená monotónním bzukotem včel. Klarion se uvelebila na větvi dubu, obklopená tichým ševlením listů. Užívala si sladkou samotu a alespoň patnáct nádherných minut nemusela nic dělat.

Skoro té myšlenky zalitovala, jakkoli byla krásná. Lehce se totiž nabízela představa, jak by zareagovala královna Elvína. Podala by to jako královský výnos: *Královna Hvězdné roklinky nesedí s rukama v klíně, když je kolem stále co dělat.*

Ale Klarion nebyla královnou Hvězdné roklinky – alespoň prozatím ne – a její týdenní schůzka s ministryní Léta skončila ne-

očekávaně brzy. Nehodlala jen tak promarnit tento vzácný náznak svobody.

S blížící se korunovací byl všečen její čas vyplněn výukou, procvičováním, zkoušením a dalšími schůzkami, které si předtím sotva dokázala představit. Předpokládala, že jsou všechny nutné, když měla jen měsíc na to, aby vstřebala Elvíniny stovky let moudrosti. Hvězdná roklinka byla rozlehlá a nádherná a Klarion měla občas pocit, že o ní vůbec nic neví. Jak by mohla, když ji po většinu svého života pozorovala jen z dálky?

Klarion hleděla na Slunečnicovou louku a cítila něco, co se nebezpečně podobalo touze. Když se přiblížila zlatá hodina, objevily se víly světloňošky, zářící vzrušením a dychtící čelit řízenému chaosu nejrušnější části dne. Klarion zpoza baldachýnu listů sledovala, jak ladně kličkují vzduchem plným pylu a zanechávají za sebou stopy vílího prachu. Některé pracovaly ve skupinkách a ohýbaly sluneční paprsky níže k horizontu. Volaly příkazy jako: „Trošičku vlevo!“ a „Ne, na druhou stranu!“ Jiné nořily dlaně do slunečního světla a sbíraly ho do košíčků s takovou lehkostí, jako kdyby nabíraly vodu ze studny. Klarion nikdy nepřestalo udivovat, jaké množství drobných detailů se podílí na každodenním kouzlu západu slunce. Připadalo jí nemožné, že brzy, v noc letního slunovratu, bude za tohle všechno odpovědná.

Ta vidina ji vystrašila víc, než si dovolila přiznat.

Její myšlenky přerušilo pronikavé zabzučení. Pak kolem ní něco prosvištělo: černá šmouha oproti rozjasňující se obloze. Klarion zavrávorala a taktak, že nespadla, než opět našla rovnováhu.

Co to u všech hvězd bylo?

S rukou přitisknutou na bušícím srdci se podívala skrz závoj listů dolů na zem. Spatřila včelu, která nezvládla let, těžce dopadla na zem a teď tam nehybně ležela. Po chvilce se její křídélka zachvěla a Klarion vydechla úlevou. *Snad není zraněná*, pomyslela si. Chudinka, musí být úplně vyčerpaná. Včely jsou velmi pracovití tvorové a mají tendenci přecenit své síly, obzvlášť v neustálém horuku uprostřed léta. Naštěstí to nebylo nic, co by nespravila lžička cukru – a v Hvězdné roklince byla cukru spousta. Kuchyně, které v tuto hodinu bezpochyby přetékały sladkostmi všeho druhu, byly až v paláci. Ale úl – a všechen jeho med – byl odsud kousek, jen na opačné straně louky.

Jednoduchý problém s jednoduchým řešením.

A přesto Klarion zaváhala.

Jakmile v královnině říši narazila na nějaký problém, hlodala v ní touha ho napravit. Kdysi si myslela, že tahle její tendence je součástí její skryté vládnoucí magie – malým kouskem celku, který jí konečně dával smysl. Ale teď už věděla, že svým instinktům – svému soucitu – nemůže důvěřovat.

Královna Hvězdné roklinky nepatří mezi své poddané.

Od svého Příchodu – noci, kdy se zjevila ze spadlé hvězdy stejně jako všechny královny Hvězdné roklinky před ní – jí Elvína dávala jasně najevo, že je jiná. Že jsou *všechny* jiné, nesmazatelně označené hvězdným prachem. Kromě Elvíny byla Klarion v Hvězdné roklince jediná víla s vládnoucím talentem.

Klarion se zadívala na louku, kde víly zvířenky a víly zahradnice hlídaly svá pomyslná stáda včel. Všimly by si, že jedna chybí? I kdyby ano, hledání by jim zabralo celou noc. Něco tak pořad-

ného jako záchrana včely bylo možná pod její úroveň, ale nemohla snést pomyslení na to, že by teď jen tak odešla. Co by to byla za královnu, kdyby se odvrátila od utrpení být toho nejmenšího ze svých poddaných?

Teď záleželo na tom, jestli se jí podaří dostat dolů ze stromu.

Křídla měla uvězněná pod těžkým pláštěm, který jí splýval přes ramena. Všechny víly vyzařují slabou auru, která podle jejich nálady září nebo pohasíná. Avšak díky křidlům byla její záře téměř nezkratná. Ačkoli místní víly světloňošky z období Léta měly taky zálibu ve všem zlatém, nebyly si natolik podobné, aby se mezi nimi dokázala nenápadně skrýt. Kdyby někomu umožnila spatřit svá křídla, mohla by stejně tak zvolat *Hleďte, zde přichází budoucí královna Hvězdné roklinky*.

A kdyby se Elvína nějak doslechla, že tady Klarion byla, navíc bez doprovodu... Ne, na to nemohla ani pomyslet. Bude muset dolů slézt. Bude to nepohodlné? Ano. Nebezpečné? Téměř určitě. Mnohem raději by ale riskovala pád, než aby musela znovu poslouchat Elvínino kázání. Sebrala odvahu a pomalu, větev po větvi se spouštěla dolů. Svaly ji pálily a dlaně jí dřela drsná kůra, ale nějakým zázrakem se jí povedlo dostat se dolů a nevymknout si kotník, když přistála mezi slunečnicemi. Tyčily se nad ní, zlehka se kolébaly ve větru a vrhaly stín na trávu, která pokrývala zem. A tam, kousek od ní, ležela v kaluži slunečního světla včela.

Klarion se opatrně přiblížila a poklekla vedle ní. „Jsi v pořádku?“

Včelčina tykadla se pomalu natočila jejím směrem, což si Klarion vyložila jako ano.

Uvědomila si, že se doposud s žádnou včelou takhle zblízka nesetkala. Mnoho víl je chovalo jako domácí mazlíčky, i když bylo otázkou, jestli se dá mluvit o domácích mazlíčcích, když si včely odlétaly a přilétaly, jak se jim zachtělo. Víly se pokoušely udržet jejich přátelství mističkami s nektarem, které nechávaly na okenních parapetech, a zahrádkami osazenými jejich oblíbenými květinami: šantou kočičí, levandulí a třapatkou. Elvína to samozřejmě nikdy nezakázala, ale ani to nikdy nepodporovala. Lehkost, s jakou se ostatní přátelili se zvířaty, byla další dovedností, kterou si Klarion nikdy neosvojila.

„Tak do toho, ať tě dostaneme zpátky do vzduchu,“ řekla. Připadala si trochu hloupě, když mluvila na včelu, jako by jí mohla rozumět. Doopravdy mluvit se zvířaty dokážou jen víly zvířenky. Pro jistotu ale dodala: „Prosím, nebodni mě.“

Opatrně vzala to drobné stvoření do rukou. Včela se nijak nebránila a Klarion by odpřisáhla, že v jejích unavených očích zahlédla vděčnost. Její tělíčko bylo pokryto překvapivě jemnými chloupky, které vydávaly slabounkou vůni, v níž se mísila svěžest citronu a zemitost pylu. Klarion měla poprvé možnost vidět včelu takhle zblízka a překvapilo ji, jak jsou její křídla podobná těm vílím. Byla tak křehká a průzračná jako sklo, protkaná vzorkem žilek. Ta podobnost v ní ještě více rozdmýchala ochranný instinkt.

S včelou v náručí si klesla cestu slunečnicovým polem. Skrz příkrov květů nad hlavou zahlédla poletující víly. Vzduchem se nesla zrnka vílího prachu a jejich zvonivý smích. Klarion pocítila záplavu štěstí a touhy – a také hrozná samoty. Všechny víly, které sdílely nějaký talent, společně žily, společně pracovaly, společně si

hrály. Samozřejmě se setkávaly i s jinými vílami, avšak mezi těmi, které byly stvořeny ke stejnému účelu, vládlo přirozené porozumění. Klarion někdy napadlo, jaké to asi je, mít pocit, že někam patří – mít kolem sebe spoustu dalších, na něž se může obrátit, kteří ji dokonale rozumí.

Došly na okraj pole, do stínu, jež vrhal rozložitý javor. Klarionin pohled ale přitáhlo něco jiného – dutina v kmeni, díra po suku několik stop nad zemí, vyplněná přesnými řadami zlatých pláství: včelí úl.

Klarion opatrně položila včelu do trávy. „Hned jsem zpátky.“

Včela lehce zatřepotala křídélky. Možná jí opravdu nějakým způsobem rozuměla.

Klarion se otočila ke stromu a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Dnes už na jeden strom vylezla. Jaký bude ten další? Vytáhla se nahoru, nohama hledala oporu v rýhách kůry a na kloboučcích václavek, jež rostly na kmeni. Nakonec vyšplhala k dolnímu okraji díry v kmeni stromu. Obklopil ji uklidňující bzukot včel a nádherná směsice květinových vůní, kterou dotvářel vosk a všudypřítomný nektar. Klarion opatrně uvolnila voskový poklop zakrývající pláštve. Ihned začal vytékat med. V pozdně odpoledním slunci vypadal skoro jako žhnoucí pramínek lávy. Klarion utrhla z větve list a použila ho k zachycení medu, který pomalu vytékal z plástu.

Cesta dolů jen s pomocí jedné ruky byla dost riskantní, ale Klarion ji zvládla a nespádla. Pospíchala ke své včelce a list s medem položila vedle ní. „Tady máš.“

Starostlivě sledovala, jak včelka pije. Pomalu se začala hýbat. Nejprve se postavila – opatrně, jako by zkoušela, zda ji nožky une-

sou. Pak, očividně povzbuzená, zkusila vzlétnout. Opsala piruetu, povyskočila a začala kroužit kolem Klarion, jako by jí chtěla naznačit *Připoj se ke mně*.

„Kéž bych mohla.“

Klarion se široce usmála. Přestože se jí takového talentu nedostávalo, dokázala udělat něco dobrého.

„Mel?“ zavolal někdo hlasem, z něhož se ozývala panika. „Mel?“

Při zvuku svého jména včelka ožila.

Klarion se podívala nahoru a spatřila vílu zvířenku, která zběsile prohledávala slunečnicové pole. „Hledáš tuhle?“

Mezi okvětními lístky se objevil vílin snědý obličej. Z jejího výrazu bylo jasné vidět, že nechápe. Usilovně zamrkala a snažila se zaostřit na prostor před sebou. „Je tam někdo?“

„Tady, dole.“

Zarazila se a málem se skulila na zem. Klarion zamrkala. Vidět vílu na nohách bylo nepochybně vzácné. Rozpačitě si upravila plášť. Jasně letní slunce naštěstí ztlumilo zář, kterou vydávala její křídla. Ta trocha světla, jež unikla zpod límce, jí jen slabě zbarvila kůži, o nic víc než odraz květu blatouchu upevněného pod její bradou. Na zádech jí vyrazil pot a pomalu stékal mezi složenými křídly. Už se vážně nemohla dočkat, až se toho pláště zbaví – a s ním i vedra, které ji dusilo.

Jen co se víla zvířenka rozkoukala, zrak jí padl na včelku. „Mel!“

Mel se plnou rychlostí rozlétla proti víle a na poslední chvíli se jí vyhnula. Zvířenka neucukla, stála klidně, jako by byla na takové projevy chování zvyklá. Zdálo se, že potlačuje úsměv, když se Mel demonstrativně zabořila do květu slunečnice.

„Dnes jsi měla opylovat aksamitníky,“ utrousila víla naoko našťavaně, ale Klarion z jejího výrazu vyčetla, jak se jí ulevilo, že včelu našla.

Mel se opět vynořila, celá pokrytá pylem. Setřásla přebytečný pyl jako mokrý pes vodu a odlétla za svými kolegyněmi z úlu. Dokonce i Klarion poznala, jak se čepýří znovu nabytou hrdostí.

„Vypadá jako pěkné kvítko,“ konstatovala Klarion.

„Jo, to nevíš ani polovinu.“ Zvířenka zavrtěla hlavou s láskyplným rozčilením a otočila se ke Klarion. „To bylo od tebe laskavé.“

Její slova vyvedla Klarion z míry, takovou pochvalu nečekala. Doposud na ni promluvalo jen několik vil, aniž by je nejprve oslovila. Elvína vyzařovala velitelskou auru, která Klarion zahalovala a chránila ji. Udržovala ji uvnitř, ano – ale všechny ostatní venku. Neměla ale vůbec žádné zkušenosti s jakoukoli nezávaznou konverzací.

Usilovně se snažila, aby její hlas nepůsobil formálně, a řekla: „Pro mě to nebyl vůbec žádný problém.“

„I přesto děkuji.“ Úsměv víly zvířenky hřál stejně jako samotné slunce. „Jsem si jistá že máš dost práce i bez nahánění vzpurných včel.“

Klarion se na ni nejistě usmála. „Děkuji.“

„Klarion?“

Klarion sebou trhla, když uslyšela své jméno – a známý hlas ministryně Léta. Byla odhalena. Sevřel ji strach. Pomalu se otočila směrem k ministryni. Aurélie se vznášela těsně za ní a tvářila se spíš překvapeně než nazlobeně. Měla ebenově černou kůži a oči zlaté jako vílí prach. Vlasy jí v loknách spadaly na ramena. Dnes si

oblékla oděv z řebříčků: vrstvenou sukni pokrytou květy, uspořádanými v trsech růžové, oranžové a bílé.

„Co tady pořád děláte?“ zeptala se. „Myslela jsem, že jste se už vrátila do paláce.“

„Vzala jsem to malou oklikou,“ odpověděla Klarion tiše. „Chtěla jsem si trochu odpočinout.“

Po těchto slovech se na Auréliině tváři objevil úsměv. Byla stvořena věčností lenivých letních odpolední a cenila si především klidu a míru. Tady na Sluneční pasece se vždy našel čas na sladké zdímnutí nebo na sklenici limonády. Když ale víly usnuly v poledním horku, v noci ožily ažaž. Léto bylo jediné období, které nikdy doopravdy nespalo. Kdyby zde Klarion vydržela dost dlouho, probudily by se víly, jež žijí v měsíčním světle – víly svatojáanky a víly hvězdářky.

„Jste má geniální chráněnka,“ zacukrovala Aurélie. „Vidíte? Tohle je ta pravá výuka o létě.“

Na její pochvale nebylo pranic upřímného, ale Klarion se přinutila zvesela odpovědět: „Děkuji, paní ministryně.“

Ministryně se shovívavě usmála. „A teď mě prosím omluvte. Musím zkontrolovat své víly světloňošky.“

S těmito slovy odlétla. Klarion váhavě pohlédla na vílu zvířenku, která mezitím ztlačně zbledla. Otevřela pusu a chtěla něco, cokoli říct, aby uvolnila napětí. Bylo ale příliš pozdě. Viděla, kdy přesně to víle došlo. Právě v tu chvíli se její šok změnil v zahanbení – a v něco jako posvátnou bázeň. Klarion to jen těžce nesla.

„Princezno Klarion,“ zajíkla se víla. „Moc se omlouvám.“

Klarion konejšivě zvedla ruce. „Není třeba se omlouvat.“

„Ale je.“ VÍLA zvířenka svěsila hlavu. „Vaše Výsosti, odpusťte mi prosím mou nezdvořilost. Kdybych jen věděla...“

Pak by s Klarion nikdy nepromluvila.

Co na to ještě říct? Potichu pronesla: „Je ti odpuštěno.“

VÍLA opět sklonila hlavu. Takřka bez dechu zamumlala *děkuji* a rychle se vzdálila. Bezpochyby zpátky do práce – a zpátky za svými kamarádkami.

Klarion cítila, jak v ní narůstá ten známý bolestný pocit osamělosti. Na pár vzácných okamžiků téměř zapoměla, kým doopravdy je. Nebyly tu žádné stráže, které by ji zpovzdálí následovaly. Nikdo se nedožadoval její pozornosti, když procházela kolem. Jakmile se k někomu přiblížila, neutichla konverzace. Žádný šepot za jejími zády. Ale nakonec na tom nezáleželo. Ani tady nedokázala utéct před tím, čím byla.

Měla by vyžadovat respekt, úctu, nestranný odstup. Jenže ona tohle nechtěla. Víc než cokoli jiného chtěla jedinou věc, která jí připadala naprosto nemožná: chtěla, aby ji všichni *poznali*. Elvína by nikdy...

Elvína.

U všech hvězd. Pokud odtud rychle nezmizí, přijde pozdě.

Rozepnula brož u krku a sundala si z ramen cestovní plášť. Spěšně ho zmuchlala do náručí a vzlétla. Prolétla mezi slunečnicemi, následovaná šmouhou zlatého světla a obláčkem žlutých okvětních lístků. Několik včel s nesouhlasným brumláním nemotorně změnilo směr, aby se vyhnulo střetu.

Zamířila výš k obloze a nechávala za sebou brázdu zlatého pylu. Na jediný kratoučkový okamžik se ohlédla zpět – a hned toho zalito-

vala. Víly světloňošky už evidentně dokončily svou dnešní odpolední práci. Rozdělily se do týmů a hrály přehazovanou. Světelný míč létal přes síť sem a tam. Klarion i přes větší vzdálenost slyšela jejich radostný smích i prolínající se triumfální a zklamané výkřiky, když některý z týmů získal bod.

Pohled na vlastní poddané, tak nekomplikovaně a naprosto šťastné, by ji měl těšit. Teď jí ta šťastná scéna pouze připomněla, jak bude jako královna osamělá. I když by si to moc přála, nikdy mezi ně nebude doopravdy patřit.

V dálce se tyčil Strom obrození, statný, s nádhernou korunou, která se podobala oblaku. Z nitra nejvyšších větvíček se snášely kaskády vílího prachu, zlatého a zářivého jako hvězdy, a hromadily se nahoře na kmeni. Větve se starostlivě vinuly kolem Pramene vílího prachu, kroutily se, stáčely do elegantních oblouků a rozmarných kudrlinek. Klarion pokaždé napadlo, že jedna vypadá jako obrácené srdce, jiná jako ocas podivné kočky. A přímo pod pramenem, v dutině prastarého kmene stromu, se nacházel palác. Okna vypadala zdálky jako zlaté tečky rozeté na kmeni, každé zářilo světlem vycházejícím zevnitř.

Z místa, kde se zastavila, dokázala dokonce rozeznat zář světla, které nechala rozsvícené ve svém pokoji. Tlumeně svítilo skrz skle-

něné dveře balkonu. Počítala s tím, že proklouznout nepozorovaně zpátky bude nejtěžší část jejího malého dobrodružství, avšak další problém spojený se svým pozdním příchodem nepředvídala. Tolikrát se jí přece podařilo přijít včas. Elvína bude zklamaná, až zjistí, že svůj zvyk porušila.

Kéž by ovládala teleportování, což byla jedna z nejužitečnějších dovedností vládnoucích víl. U Elvíny to vždycky vypadalo tak snadně: jednoduše se rozplynula do víru třpytivého zlatého prachu a pak se znovu objevila na opačném konci místnosti. Klarion se jednou podařilo nechat zmizet jen svou levou ruku, než se s nečekanou prudkostí opět zjevila. Vzhledem ke svým dosavadním zkušenostem s kouzly byla napůl přesvědčená, že jí ruka zmizí navždycky, nebo že se objeví někde v pülce místnosti – samotná, bez zbytku těla.

Snesla se do spleti větvíček před svým balkonem a ztlumila zář. Pokud bude mít štěstí, nikdo si nevšimne záblesku zlata mezi listům... ačkoli se tajně bavila představou, jak by její poddaní reagovali, kdyby viděli, jak se jejich za každých okolností důstojná princezna z Hvězdné roklinky vkrádá do vlastního apartmá. Představa Elvíny reakce už byla rozhodně méně zábavná. Naštěstí byla natolik prozíravá, že nechala balkonové dveře odemčené. Opatrně je otevřela a vklouzla do pokoje. Jakmile za sebou potichu zaklapla dveře, zaslechla tlumené hlasy, které přicházely z chodby. Klarion okamžitě rozpoznala Petru a Artemis.

„... necítla se zrovna dobře...“ *to je Petra*, poznala Klarion a příjemně ji to překvapilo. Petřin hlas se pod tíhou lži sotva znatelně třásl.

Její nejstarší – dobře, tak jediná – kamarádka v tom byla vždyc-
ky hrozná. I po všech těch letech ji Klarionina strážkyně Artemis
dokázala rozhodit. Klarion ocenila Petřinu snahu, i když ji nežáda-
la, aby ji kryla. Vlastně ani nevěděla, zda ji má dnes čekat.

Jaké skvělé načasování.

Klarion přešla pokoj a zastavila se před toaletním stolkem plným
lahviček s voňavkami a kosmetikou. Rychlým pohledem do zrcadla
se přesvědčila, že nemá na obličeji šmouhy od pylu ani okvětní líst-
ky zamotané ve vlasech. Tváře jí pokrýval ruměnec po rychlém letu,
ale to se dalo snadno vysvětlit. Petra přece řekla, že se necítila dobře.
Klarion napadlo, že by toho mohla využít a omluvit se z hodiny, ale
usoudila, že nemá smysl odkládat nevyhnutelné. Od té doby, co ji El-
vína začala učit umění magie, neudělala žádný velký pokrok. A neče-
kala ani, že by se do příští lekce nějak výrazně posunula.

Koutkem oka zachytila záblesk, který přitáhl její pozornost.
Mraky odpluly, poodkryly jasnou oblohu a místnost zalilo sluneč-
ní světlo. Prosklené balkonové dveře jí nabídly dobře známý výhled
na hory, které tvořily vzdálenou, ponurou kulisu Zimolesa. Sníh,
pokrývající jejich vrcholky, se ve zlatavé sluneční záři jiskřivě třpy-
til. Dívala se na ně už mnohokrát, ale jejich chladná, strohá krása ji
stále naplňovala úžasem. Toužila vidět je zblízka, i když věděla, že
je to hodně pošetilé přání. Dokázala si téměř živě představit, že sto-
jí na některém z vrcholů: vítr jí čechrá vlasy, kolem ní tančí sněhové
vločky a ona z výšky vidí Hvězdnou roklinku v celé její kráse. To by
byla nádhera.

Elvína ji evidentně odrazovala od jakýchkoli otázek, které se,
byť jen náznakem, týkaly Zimolesa. A přesto ji Zima neděsila tak,

jak by měla. Z hřejivého, vzdáleného bezpečí jejího pokoje působila poklidným dojmem – a zároveň hrozně osaměle.

Stejně osaměle, jak se cítila ona sama.

Nikdo z hřejivých období nenavštívil Zimoles už stovky let – od té doby, co se narodila Elvína. Kdo vlastně přesně ví, jak dlouho to bylo? Vládnoucí víly žijí dlouho. Klarion nikdy nepochopila Elvínin nezámek. Kousek dál existovala jiná říše, o které vůbec nic nevěděly. Žily v ní víly, s nimiž nikdo nikdy nemluvil. Pouze jarní a podzimní víly měly možnost ty zimní zahlédnout, ale jen na velkou vzdálenost, když při každé změně období překračovaly Nemoře.

Jsou stejně chladné jako jejich období, povídalo se. A nikdy se nepodívají naším směrem.

Klarion si je zkoušela představit, chladné a nevýrazné na pozadí břidlicově šedé oblohy, avšak ta trocha informací, které měla, nedokázala uspokojit její zvědavost. Hlavou se jí honily otázky, jež jí možná nikdy nikdo nezodpoví. Jaké to asi je, žít na tak drsném místě? Jaké mají problémy? A jaký je ten Strážce Zimolesa?

Z chodby k ní dolehl Artemisin hlas: „Z cesty, všemělko.“

Ozval se přiškrcený zvuk protestu, následovaný zalomcováním klikou zamčených dveří.

„Princezno Klarion,“ volala Artemis. „Přišla jsem vás doprovodit do komnat Jejího veličenstva.“

Nemělo smysl už déle čekat. Pokud se Artemis k něčemu rozhodla, nebo pokud by měla pocit, že je Klarion ve skutečném nebezpečí, byla by schopná vysadit dveře z pantů.

Klarion prudce otevřela dveře a hleděla přímo na Artemisininu zdviženou pěst, připravenou zabušit na dveře. Petra, která jí v tom

zjevně chtěla zabránit, se pokoušela její ruku chytit. Artemis vyskočila do pozoru. Petra polkla překvapené vyjeknutí. Její bledý, pihovatý obličej se zbarvil lehkým ruměncem.

Klarion pokaždé překvapilo, jak jsou ty dvě rozdílné. Artemis byla vysoká, se širokými rameny, kdežto Petra svou útlou a drobnou postavou připomínala kolibříka. Avšak ani jedna se neuměla postarat o své vlasy. Artemis je měla sestříhané k bradě a zubaté černé prameny neuspořádaně lemovaly její olivovou pleť, jako by je z nudy nebo nějakého zvláštního popudu seřezala tupým nožem. Petra se mohla pyšnit hřívou zářivě zrzavých kudrlin. Většinou si je vyhrnula nahoru a sepnula na temeni čímkoli, co jí v její dílničce padlo pod ruku. Tentokrát si vybrala hřebík, který se ve světle kovově leskl. *To není zrovna bezpečné*, napadlo Klarion.

„Vaše Výsosti,“ řekla Artemis, když se vzpamatovala. „Cítíte se dobře?“

Vaše Výsosti. Kolikrát ji už Klarion žádala, aby ji takhle neoslovovala, ale Artemis si formality nikdy neodpustila. Co si Klarion pamatovala, byla tahle skautka jejím stínem. Následovala ji nebo ji svědomitě stála po boku pokaždé, když se Klarion ukázala na veřejnosti. Ale jinak toho o ní Klarion věděla překvapivě málo, vlastně jen to, že je až děsivě schopná a zakládá si na přesnosti. Ani jedna z nich si nepotrpěla na vzájemné sdílení svých pocitů.

„Už mnohem lépe, děkuji.“ Klarion koukla Artemis přes rameno a zachytila výraz paniky v Petřině tváři. S určitostí věděla, že dorazí na hodinu pozdě, ale nemohla nechat Petru, které zjevně probíhaly hlavou ty nejhorší možné scénáře, v tomto stavu. Nasadila

co nejvznešenější tón a dodala: „Dáte mi chvilku, prosím? Potřebuji mluvit s Petrou. O samotě.“

Artemis, která si očividně představila tu nevyslovitelnou hrůzu, že přijdou na schůzku třeba jen o minutu později, se zatvářila zděšeně. Přesto ze sebe vypravila: „Samozřejmě, Vaše Výsosti.“

Pomalu se vzdálila chodbou a s rukama složenýma za zády zaujala uvolněný vojenský postoj. Nebylo pochyb, že bude poslouchat, ačkoli se naoko tvářila lhostejně. Všechny skautky byly nenapravitelné slídky, ale Klarion předpokládala, že proto jsou tak dobré v tom, co dělají.

Klarion odvedla Petru do svého pokoje a zavřela dveře. Petra se jí okamžitě pověsila na ruku. Pronikavým šepotem spustila: „Kde jsi byla? Chtěla jsem tě pozdravit, ale ty jsi neotevírala. Pak mě odchytla Artemis a ptala se, jestli jsem tě neviděla. Musela jsem si něco vymyslet!“

„Omlouvám se. A děkuji. Já jsem –“

Než stačila doříct větu, Petra se sesunula k zemi. Šaty, sešité ze zelených javorových listů, se rozprostřely kolem ní na podlaze. Dlouze zasténala a skryla tvář do dlaní. Klarion užuž otevírala pusku, aby ji upozornila na tu špičatou věc přidržující drdol, ale rozmyslela si to. Petra měla v tu chvíli očividně jiné starosti.

„Nechápu, jak s ní sama dokážeš vydržet celý den,“ řekla Petra. „Je tak strašně akční. Zkoušela ses jí někdy postavit do cesty, když si vezme něco do hlavy?“

„Já vlastně –“

„Kryla jsem tě, jak to jen šlo,“ pokračovala Petra. „Ale pokud si na mě postěžuje Elvíně, jsem namydlená.“

„Opravdu ti děkuji, že jsi mě kryla.“ Klarion se podařilo skočit Petře do řeči. „Jsem si ale jistá, že se nic –“

„Možná ještě není pozdě na útěk.“ Jakmile se Petra rozjela, nebylo nic, co by ji zastavilo. Vyrážela ze sebe slova s rostoucí naléhavostí. „Slyšela jsem, že se některé víly usadily jinde, tajně odcestovaly na pirátských lodích nebo –“

Klarion nevěděla, jak jí tu hloupost co nejelegantněji vymluvit. Místo toho předstírala, že o tom uvažuje. „To je nápad. Mám dojem, že pro všemělku se na pirátské lodi najde spousta práce.“

Petra na ni udiveně zírala. „Ty se mě pokoušíš zbavit!“

Klarion se neubránila úsměvu. „Látání sítí, oprava lodního trupu, spravování hrnců a pánví...“

„Tak jo,“ zavrčela Petra, ale nemyslela to zle. „Pochopila jsem.“

Klarion se potichu zasmála, ale při pohledu na hořkosladký výraz v Petřině obličeji zvažněla. Naprosto ji chápala. Neviděly se několik týdnů, ale měla pocit, jako by neuběhl žádný čas. Ačkoli nebyly stejného původu, Klarion občas napadlo, že jsou jako sestry. Vždy mezi nimi panovalo jakési vnitřní porozumění a ani jedna nebyla taková, jak se na první pohled zdálo.

Jen hrstka víl brala Petru vážně, zato si všechny všimaly jejích ustaraných řečí. Klarion vždycky bavilo sledovat, jak Petřiny mozkové závity jedou na plné obrátky jako nějaký úžasný stroj. Petřino katastrofické lamentování brala jako součást jejího osobního kouzla, když už navíc věděla, jak ji z těchto návalů paniky rychle dostat. Za vším tím sýčkováním se ukrývala duchaplná, zábavná a oddaná kamarádka – víla, která nikdy nedovolila, aby jí obavy stály v cestě, ať už byly jakkoli silné.

Ach, jak jí chyběla, i když teď fyzicky stála vedle ní.

Před léty, ještě předtím, než jí Elvína zakázala bezstarostné potulování, než jí povinnosti zabraly všechnen čas, byly ty dvě nerozlučnými kamarádkami. Proklouzly ven – přesněji řečeno Klarion vyvlekla protestující a špačkující Petru z dílny – a zkoumaly okolí, a v těsném závěsu je doprovázela vždy trpělivá Artemis. Teď měla Klarion své lekce a Petra svou práci.

Její specializací byla umělecká práce s kovem, ale neexistovalo takřka nic, co by nedokázala opravit nebo vyrobit. V průběhu let navrhovala a vyráběla vše od šperků přes nádoby až po sochy, a přesto snila o něčem větším. Jednou strávila celý večer vysvětlováním návrhu protetické končetiny. Elvína si oblíbila jak její umění, tak vynalézavost a jmenovala ji osobní všemělkou Koruny. Klarion měla v živé paměti, jak na to byla Petra hrdá – a jak ji radostné vzrušení celou rozzářilo. Její živelná radost naplnila Klarion tak čistou radostí, jakou dřív nepoznala. I když pořád toužila po těch bezstarostných dnech, které spolu prožívaly, Petra si svůj úspěch zasloužila.

Zasloužila si štěstí.

Klarion natáhla k Petře ruce. Když se jich Petra chytla, Klarion ji zvedla z podlahy a vrátila zpět do vzduchu. „Uvidíme se tak často, jak to půjde.“ Po krátké odmlce dodala: „Dám ti vědět, jestli se máš sbalit a odletět na moře.“

Petra žalostně záúpěla. „Dobře.“

Klarion otevřela dveře svého pokoje. Petra ještě jednou utrápeně vzdychla a odlétla chodbou pryč. Na chvíli se zastavila a věnovala Artemis dlouhý pohled. Artemis se tvářila netečně, ale Klarion neuniklo, jak má napjatá ramena.

A dost. Klarion usoudila, že jednoho krásného dne se do toho bude muset vložit. Deset let trápení už bylo moc.

„Jsem připravená,“ řekla.

Dveře jejího pokoje se otevíraly do rozlehlé komnaty – dutiny, která se vytvořila v kmeni. Obvod lemovaly dřevěné ochozy a scho-diště, které se spirálovitě vinulo dolů až k vrstvě pevného dřeva. Pod ním se ukrývalo živoucí srdce stromu, z něhož jako miza proudila magie až do nejtenčích žilek listů a nejvzdálenějších kořenů.

Obě zamířily vzhůru po točitých schodech ke komnatám, kde přebývala Elvína. Stěny se časem ohladily a byly opracovány nesčetnými rukama víl řezbářek. Pokaždé, když tudy Klarion procházela, objevila něco nového, co mohla obdivovat. Tu a tam ji zaujal nějaký obrázek: zdobený kosatec, kulaté soví oči, zákrut řeky, která protéká Hvězdnou roklinkou. Umělecká díla místy zakrývaly ostrůvky mechu a kvetoucí popínavé rostliny, ale Klarion i přesto rozeznala malbu s nánosem vílího prachu, který se pod nimi třpytil. Nikdy se nikdo nepokusil ty rostliny odstranit: Strom obrození by měl mít svůj vlastní styl.

Zastavily se před masivními dveřmi, které chránily vstup do Elvíniných komnat. Zdobily je rytiny s ohromujícími detaily zobrazující zrcadlové poloviny Stromu obrození. Artemis zatlačila do dveří, otevřela je a na dřevěný ochoz dopadl paprsek pozdně odpoledního slunce. Klarion se zhluboka nadechla, dodala si odvahy a vstoupila. Přivítaly ji stěny plné portrétů.

Hleděly na ni obrazy královen, které vládly před Elvínou. Všechny vypadaly vyrovnaně a mocně. Oddělovala je staletí a každá byla vyobrazena v naprosto odlišném stylu. Všechny ale vyho-

točila ruka, kterou vedla zbožná úcta. Portréty ji naplnily tichým úžasem. Připadalo jí nemožné, že vedle nich jednou bude viset i její portrét. Když byla mladší, hledala nějakou podobnost mezi nimi a sebou. Některé měly světlou pleť nebo trochu přivřeně modré oči, jiné měly stejně zlatavě hnědé hlasy jako ona. Všechny ale měly stejná křídla: světélkující, zlatá, ve tvaru křídel motýla monarchy. Teď se jen obávala, že kdyby si je prohlédla příliš zblízka, spatřila by v jejich tvářích zklamání.

Klarion odtrhla oči od portrétů. Na konci řady stála Elvína. Její postava se rýsovala proti jasné sluneční záři, lemované oknem. Byla oděná ve zlatém plášti a šatech s několika vrstvami široké, nabírané sukně. Do tkaniny byl vetkán vílí prach, který se mihotavě třpytil. Za vlečkou jejich šatů se táhly zlatavé částčky prachu, třpytily se na podlaze a pomalu kroužily ve vzduchu. Na hlavě měla korunu – korunu, kterou navrhla Petra, všimla si Klarion. Koruna se majestátně tyčila nad Elvíninou hlavou a stáčela se dozadu ve tvaru kozích rohů. Elvína v ní vypadala vznešeně a působivě, přesně tak, jak by měla vypadat vládnoucí víla.

„Jdeš pozdě,“ řekla unaveně. Nezaznělo to jako výtku, spíš pouhé konstatování. Nestalo se to poprvé. A obě věděly, že ani naposled.

Klarion, vědoma si jejího zklamání, se snažila neztratit odvahy. „Omlouvám se.“

Elvína se k ní otočila čelem. Klarion si nemohla nevšimnout, jak unaveně dnes královna vypadá. V jejích hnědých vlasech se objevily šedé pramínky a jasná zář jejich šatů maskovala bledé podtóny světlé pleti. I přesto její výraz dával jasně tušit, že nestrpí žádné výmlu-

vy nebo poklonkování. Zelené oči vyzařovaly něco nepoznatelného, byl to nepřístupný a nesmlouvavý pohled víly, která už prožila sto životů. Klarion záblesk její vlastní budoucnosti občas vylekal.

„Doufám, že máš pro to dobrý důvod,“ řekla Elvína.

„Ó ano. Velmi dobrý důvod.“ Jenže nevěděla jaký. Ale kdyby na to přišlo, něco by si určitě vymyslela.

Elvína se zatvářila odmítavě, jako by ji podrobnosti vůbec nezajímaly. Klarion nemohla uvěřit, jaké má štěstí. „Procvičovala sis dovednosti, o kterých jsme se minule bavily?“

Klarion přikývla. Procvičovala. Jasně, že ano. Nemohla ale říct, že by za poslední měsíce udělala nějaký znatelný pokrok, a to ji dost děsilo. Každá víla od okamžiku, kdy poprvé otevře oči, ví, pro co má talent, cítí tu magickou spřízněnost, své životní poslání. Je to tak přirozené jako dech. Talent podle mínění většiny víl přináší každému obyvateli Hvězdné roklinky radost, uspokojení a smysl existence. Klarion silně pochybovala, že o tom svém může říct totéž.

Elvína ji už dříve poučila, že kouzlo vládnoucího talentu je pevně spojeno s emocemi – či spíše s jejich neexistencí. Pouze s jasnou myslí a naprostým soustředěním lze dosáhnout schopnosti manipulace s hvězdnou září, která plane hluboko v jejím nitru. Jenomže ač se Klarion snažila sebevíc – pomocí práce s dechem, cvičení nebo silou vůle –, nedokázala se zbavit emocí. Nedokázala ze sebe setrást tu zoufalou touhu po vzájemném spojení.

„Dobrá,“ vytrhla ji Elvína z chvilkového zamyšlení. „Pojďme se na to podívat.“

V tom okamžiku Klarion ucítila, jak jí nervozitou chladnou ruce. Ne. *Přece to nevzdám*, zoufala si v duchu. Možná to tentokrát

bude jiné. Natáhla před sebe ruku. Hluboko v hrudi cítila ten nevyčerpatelný pramen magie. Kdyby se jen dostatečně soustředila a kdyby to dostatečně dlouho vydržela, mohla by ho přetvořit podle své vůle.

Soustřed se, přikazovala si v duchu. Ovládni ho.

Na malou, malinkou chvílinku se v její dlani objevilo jasné zlaté světlo. Mihotalo se jako plamen svíčky ve větru a v Klarion se rozhořela nesmělá jiskřička naděje. Až se jí z toho úsilí zamotala hlava, ale kdyby jen o trochu víc...

Světlo se zatřepotalo a zhaslo. Klarion dopáleně vydechla, sevřela prsty kolem hasnoucího světla, jako by ho chtěla chytit. Usilovně se snažila potlačit zklamaný výraz.

Na opačném konci místnosti se rozhořelo jasné světlo. Klarion vzhlédla. Elvína stála, obklopená září své moci. Světlo jí spočívalo v dlani jako miniaturní hvězda, zřetelně vykreslovalo rysy jejího obličje a zalévalo pokoj ostrým světlem. Bylo tak jasné a horké. Klarion odolávala nutkání zvednou ruku a chránit se.

Vládoucí víly na rozdíl od víl světloňosek nemusí zdroj světla vyhledávat. Zrodily se z padajících hvězd a hvězdný svit nesou ve svém nitru. Jejich kouzlo dokáže proříznout úplnou tmou – a téměř cokoli, co mu stojí v cestě. Dalo by se zformovat do mocného štítu, který ochrání říši královny. Avšak je to především symbol, něco, v co mohou obyvatelé Hvězdné roklinky věřit.

Elvína zaťala pěst a světlo zhaslo. „Klarion.“

A je to tady. Klarion nasadila neutrální výraz a připravila se na další poučování.

„Tvoje korunovace je už za měsíc.“

Klarion přikývla. „Ano, je.“

„Dosud jsi neovládla ani tu nejzákladnější dovednost své magie.“

„Ne, neovládla,“ řekla se sotva znatelným zachvěním v hlase.

Královna Hvězdné roklinky musí mít vynikající politické, organizační a vůdcovské schopnosti, ale musí také ovládat umění, které je vlastní pouze vládnoucím vílám – umění magie. Magie, s níž Klarion zápolila a kterou se snažila zdokonalit od chvíle, kdy oficiálně začala její výuka. Neuměla se teleportovat. Nedokázala vyvolat více než slabý záblesk světla. A podle všeho nedokázala pomoci ani obyčejné včele, aniž by nevydělala své budoucí poddané.

Po chvíli napjatého ticha se Elvína zeptala: „Kde jsi byla?“

Jaký by mělo smysl zapírat? Rezignovaně si povzdechla. „Na Letní pasece.“

Elvína sevřela rty. Nemusela nic říkat, Klarion dobře viděla její kategorický nesouhlas. Pohled v jejích očích říkal *Už dávno bylo načase přestat tropit dětinskosti*. „Proč ses po schůzce nevrátila sem?“

„Měla jsem v plánu přijít včas, opravdu. Ale zrovna když jsem odcházela, objevila se –“ Klarion se zarazila, nechtěla zabřednout do podrobností, které královna nepotřebovala znát. „Myslela jsem, že nabídnu pomoc jedné zvířence.“

Její slova Elvínu očividně překvapila. „To ale není tvoje starost. Jsem si jistá, že ta víla měla situaci pevně pod kontrolou.“

„Přesto mi poděkovala,“ ohradila se Klarion. „Možná potřebovala –“

„Chápu, že se cítíš svázaná svou rolí. Ale nemůžeš pomáhat každé víle, která to potřebuje, a také se nemůžeš s každou z nich spřá-

telit. Správná královna se musí soustředit na úkol, který má před sebou, a zároveň pomáhat ve *velkém měřítku*. Tohle je rozlehlé království.“ Elvína pomalu přelétla k oknu. Odsud z nejvyšších větví Stromu obrození byla vidět polovina Hvězdné roklinky. Rozkládala se před nimi, kam oko dohlédlo. „Za tohle všechno jsi odpovědná. Chápeš, co to znamená?“

„Jistěže ano.“

„Jsi mladá.“ Elvína se zamračila. „Doposud jsi nepoznala žádný konflikt – skutečný konflikt, takový, jenž ohrožuje ty, kteří jsou pod tvou ochranou. Musíš být připravená. Dokud si neosvojíš základy, nemůžeš se pokoušet řešit problémy, které jsou mnohem složitější, než na první pohled vypadají. Svěřuji ti vše, co mám.“

Tón jejího hlasu dával tušit, že zdaleka neřekla vše. Mohla toho tolik dodat. *Nebudu se dívat na to, jak to všechno ničíš. Nemám pocít, že bys to zvládala.*

„Být dobrou královnou –“

„Znamená být chladná a nepřístupná jako hvězda, ze které ses zrodila,“ dokončila Klarion. Tahle zásada byla základem Elvíny filozofie vládnutí a vštěpovali ji Klarion ode dne, kdy přišla.

Elvína se na ni zadívala bezvýrazným pohledem. „Vím, že ti to nejde snadno. Je to ale jediný způsob, jak si dokážeš udržet nestrannost – jediný způsob, jak dělat správná rozhodnutí, která potřebuješ ke spravedlivému panování.“

Pokud to ale byl jediný způsob, proč sem Klarion přišla *takhle*? Když se poprvé vynořila z hvězdy, v nitru jí doutnal smysl pro povinnost. Teď už byla ta jistota pryč. Někdy měla podezření, že se s blížící korunovací její magické schopnosti zhoršují. Někdy se

v hloubi duše obávala, že jednoho dne spadne na zem nová hvězda a objeví se nová následnice, stejně dokonalá jako sama Elvína.

„Rozumím,“ zamumlala.

Elvínin přísný výraz změkkl. „Jsi pod velkým tlakem. Ale jednou to přijde, Klarion.“

Ale kdy? Ta myšlenka ji bodla ostřeji, než čekala. „Děkuji.“

„Jdi a trochu si odpočiň,“ řekla Elvína. „Zítřka máš vést zasedání rady.“

Málem by na to zapomněla. Každý týden se scházeli ministři období a projednávali stav záležitostí v každém království. Vše, počínaje spory a konče požadavky na zdroje, bylo předkládáno Elvíně.

A počínaje zítřkem, taky jí, jak předpokládala Klarion.

Tak tedy zítřka. Od zítřka se *zkusí* chovat tak, jak se to vyžaduje od královny Hvězdné roklinky.

Následující den ráno znělo Klarion stále v uších Elvínino pokárání. Připravovala se na jednání rady: bude to poprvé, co ho povede sama. Pro jistotu ještě naposledy probrala papíry na psacím stole – stručné zprávy od svých ministrů. Dnešní program byl naštěstí – a k jejímu překvapení – docela krátký. S blížící se změnou období patřily týdny v Hvězdné roklince k těm nejrušnějším. Už za měsíc byl slunovrat a pozdní jaro rozhodně nebylo obdobím klidu.

Nemluvě o té záležitosti s korunovací.

Její korunovací. Už jen pomyšlení na ni ji znervózňovalo. Už brzy bude Klarion dělat rozhodnutí, která zajistí, že v království běží vše tak, jak má, a že jedno období přechází ve druhé hladce, bez jakých-